

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΤΡΕΝΚ

(Ο άνθρωπος που κατάρθωνε να βγαίνει ζωντανός από τον τάφο των πλέον τρομερών φυλακών της Γερμανίας)

Ο ΛΙΓΩΝ φυλακισμένος ή ζωή παρουσιάζει τόσο δραματικό ενδιαφέρον, όσο του διασήμου βαρώνου Τρένκ, ο οποίος εδραφεύετο από τη φυλάκη, όπου ήταν κλεισμένος, δύο φορές, χωρίς στην καταπληκτική Ήλινη του και στο θαυμάσιο θάνατό του.

Αιτία της φυλάκισής και της καταστροφής του Πρώσου βαρώνου Τρένκ ήταν ο ερωτικός του δεσμός με την Αμαλία, αδελφή του Φρειδερίκου Β' της Γερμανίας. Ο Φρειδερίκος μόλις ανέληφθη τον θρόνο αυτόν, μοιράζει ο Τρένκ ήταν απ' τους πιο ενδοσπασμένους υπασπιστάς του, άρχισε να τον καταδίκην, χωρίς όμως και να φτάνει στα άκρα. 'Αλλ' ο Τρένκ έκανε την απόφαση να στείλει μια επιστολή στη Μαρία-Τερέζα, την αυτοκράτειρα της Αυστρίας, με την οποία ο Φρειδερίκος βρισκόταν την εποχή εκείνη σε πόλεμο. Το γράμμα αυτό έπεσε στα χέρια ενός εμπιστού του Φρειδερίκου και ο Τρένκ, κατηγορηθείς επί εσχάτη προδοσία, κλείστηκε στο φρούριο του Γκέλιτς, το φροβερότερο δεσμοκτήριο της Πρωσίας. Ο φυλακισμένος ήταν τότε μόλις έξι ετών.

Αμέσως ο Τρένκ άρχισε να καταβάλλει υπεράνθρωπες προσπάθειες για να δραπέτευση. Μ' ένα σενιά που είχε καταφύγει να κρύψει στην πιο απόκρημνη γωνία του κελιού του και στον οποίον έφτιασε δόντια, πρώτιστα σιδερένια κάγκελλα του παραθύρου της φυλάκισής του. 'Υστερα έκοψε λουρίδες-λουρίδες το σεντιόνι του, τις έπλεξε και τις έκανε σχοινί, ένωσε στο σχοινί αυτό και τις λουρίδες των σκελετωμάτων του κρεβατιού του και κατέβηκε από το παράθυρο που βρισκόταν έφτά μέτρα ψηλά από το έδαφος. Μόλις όμως έκανε μερικά βήματα, βούλιαξε μέσα στους βάλτους της μεγάλης τάφρου, που έβρισκε γύρω-γύρω το φρούριο. Ο βοήχος αυτός τον ρούφηξε, τον έβριζε, έφτυσε ως τα χείλη του, και τότε ο Τρένκ αναγκάστηκε να κατέβη σε βόλβηνα τον σκοπό για να μην πνιγεί. 'Υστερα από την απόπειρά του αυτή, έγινε άνοιξη από αυστηρή ή επιτήρηση του φυλακισμένου.

Ωστόσο, μετά όχτώ μόλις ημέρες, τη στιγμή που ο αξιωματικός της υπηρεσίας επιθεωρούσε το κελί του, ο Τρένκ όμως έβγαψε ένα ποτάμι, τον άπεσσε στο ξύρο του, πήδηξε έξω απ' την πόρτα, αναποδογύρισε τον δεσμοφύλακα, πέρασε ανάμεσα απ' τους στρατιώτες που είχαν ταΐξει για να τον συλλάβουν, πλήγωσε τέσσερες, ανέβηκε στην έπαλξη του φρουρίου και από εκεί έπεσε μέσα στην τάφρο, χωρίς να πάθει το παραμικρό.

Μά καθώς έφηνε, γαντζώθηκε σε μερικά σύματα, μπροδεύτηκε σ' αυτά για καλά και δεν μπορούσε να ξεφύγει. 'Ετσι οι φυλάκες τον έβασαν και πάλι και τον έπαιρσαν στη φυλάκη καταπληγμένον από τις φιλολόγες των μαυροπαιμένων σχεδόν. Μολαταύτα, μόλις έγινε καλά, ο διαβολο-Τρένκ αποφάσισε και πάλι να δραπέτευση. Τη φορά αυτή είχε και σύντροφο στην ά-

κνησί του με τα λόγια αυτά:
» — 'Αμοση γυναίκα! Τόσο νέα! είκοσι δύο χρόνιων!
» Ήταν η Γαβριέλα που την πήραμεν στο νεκροταφείο...

» 'Από τότε δεν έβλεπα πιαρό μόνον για να πεθάνω. Ζήτησα παντού τον θάνατο, σε όλης τις μύξες που έλαβα μένος, σε όλους τους πολέμους, μα δεν θέλησε να με πάει. 'Εβλεπα. Πέρασαν έντοματαξύν τα χρόνια. 'Υποχρεωμένος λόγω ηλικίας μ' άποστρατεύθη, είχα αποφάσισε να περάσω εδώ, στην πόλη της μοναχικής μου αγάπης, της πιο μεγάλης μου χαράς και του μεγαλύτερου πόνου μου, τίς μέρες που πιο άποκείμενος να ζήσω. Σάν εὐλαβικός προσκυνητής, θα περνούσα κάθε βράδυ απ' το παλιό αγαπημένο παράθυρο κ' από τη μικρή πόρτα του κήπου. Και σε κάθε βήμα θ' αναπολούσα τη λατρεμένη μορφή...

» Μά ή Μοίρα μου σάπηνε και στο ζήτημα αυτό φροβερά σκληρή. Χθές, ξαναδώντας τις αβέβαιες στιγμές, πήρα τον ίδιο δρόμο που έβασα εδώ και τριάντα πέντε χρόνια.

» 'Αλλά, ω φρίκη! όταν έφτυσα στο σημείο που βρισκότουσαν άλλοτε οι δύο μικροί δρόμοι, είδα μια πλατεία με άκακίες και πλατάνους. Τό σπύτι της Γαβριέλας είχε καταδαρηθεί και ένα μέρος του κήπου είχε μεταβληθεί σε καφενείο, ενώ στο ύπολοπο είχαν κτισθεί δύο-τρία καινούργια σπίτια...

» Καταλαβαίνετε τώρα, κύριε, γιατί δεν ήθελσα να μείνω ούτε μία από πλέον στιγμή στο Πασιέ και γιατί συνεχισα μαζί σας το ταξίδι;

» Από σεβασμό προς τον πόνο του, γύφισα το κεφάλι μου άλλο. Αυό μεγάλα δάκρυα κλυούσαν στα μάγουλα του συνταγματάρχου.

πότηρά του. Ήταν εύπατηρή, κρατούμενο στο ίδιο φρούριο. Και οι δύο μαζί λούπον λήθησαν και νύχτα έπάνω από τις ελάξεις του φρουρίου. Ο φίλος του Τρένκ έσπασε πέφτοντας το πόδι του. Δοκίμασε να περπατήσει, μα δεν μπορούσε να κάνει βήμα. Τότε ο Τρένκ τον φροτώθηκε στη ράχη του κ' άρχισε να τρέχει επί ένα τέταρτο της ώρας. Διέσχισε τον Μάιν, παραπτόταμο του Ρίνου, βουδίζοντας στο νερό ως τη μέση και μόλις βλέποντας μέσα στην πυκνή ομίχλη που τον περιβάλλε. 'Ωστόσο εξακολούθησε το ταξίδι του, μόλις βγήκε στην απέναντι άκρη, διασχίζοντας χιονισμένες πεδιάδες ολόκληρη τη νύχτα.

Τό πρωί, τέλος, άποτξε δύο ώματα από ένα χωριό, καθάλλισαν με τον φίλο του κ' έμειναν καλλάσσοντας, ως που έφτασαν στα σύνορα της Βοημίας. Είχαν πεύ σωθεί... 'Ήσαν έλευ-φροί...

'Υστερα από όχτώ χρόνια, ο Τρένκ έκανε την απόπειρά να πάει στο Ντάντσιγ, για να γίνει κάτοχος της κληρονομίας που του είχε αφήσει πεθάνοντας η μητέρα του. Τό Ντάντσιγ, μολοντί έλευθέρη και ανεξάρτητος πόλις, διατελούσε όστόσο υπό την άγρυπνη επιβλεπή του Φρειδερίκου της Πρωσίας. Ήταν γεμάτη από κατασκοπούς και μυστικούς πράκτορές του. 'Ετσι ο Τρένκ, την τρίτη ημέρα της άπόξέψ του εκεί, συνελήφθη, ώδηγήθη στο Βερολίνο και από εκεί στις φοβερές φυλάκες του Μαργραβιούργου. Στο κελί του Τρένκ, στις φυλάκες αυτές, το φως έφτασε γλυκό και άδύνατο, από έναν γεμάτη άνοχη μένος σ' ένα δώλο πάχος δύο μέτρων και εφοδιασμένον με τριπλά σιδερένια κάγκελλα. Σάν να μην έφτανε δε το φοχτό αυτό κλείσιμο, προστέθη και το μαρτίριο της πείνας. 'Ενα κίλο κορυμμένα μοσχολισμένη και ένα κανάτι νερό, αυτή ήταν όλη η τροφή του Τρένκ.

Όποιοςδύποτε άλλος, θαμύνος μέσα στο φοβερό εκείνο κελί, θα ήταν άδύνατος και να διανοηθή καν να φύγει. Ο Τρένκ όστόσο, όχι μόνο το σκέφτηκε αυτό απ' την πρώτη στιγμή, μα κ' έθεσε άμέσως σ' εφαρμογή το σχέδιό του. Με μια άφάνταστη ύπομονη κατόρθωσε να βγάλει ένα σίδερο απ' την πόρτα του κελιού και ν' άνοιξη μ' αυτό μια τρύπα στον τοίχο. Όταν έπιμπαν στο κελί του οι δεσμοφύλακες, κατόρθωνε, άγνωστο με τι πονηρία, να κρύβη την τρύπα. Για να εξαφανίσει επίσης τα χουμάτια του τοίχου που έσκαβε, τα ζύμωνε με το λίγο νερό που δίδεθε, μώνοντας διαρραμένως, τάκανε μαζές σφάρες και τα πετούσε απ' το φεγγίτη έξω.

Η καταπληκτική κ' άπίστευτη αυτή έργασία βάσταξε έξη ολόκληρες μήνες. 'Επιτέλους ο τοίχος είχε τρυπηθεί πέρα ως πέρα κ' ο δρόμος της απόδρασης ανεκάλυφταν τα πάντα και ξαναχτισαν τον τοίχο. Όλοι οι κόπο του Τρένκ ήσαν έτσι χαμένοι. Ο φυλακισμένος ζόντευε να σκάσει από το κακό του.

Την απόπειρα αυτή του Τρένκ την έμαθε σε λίγες ημέρες ο Φρειδερίκος κ' έπήγε άποστρατεύτως στο Μαργραβιούργου, όπου διάταξε να μεταφέρουν άμέσως τον Τρένκ σε μια άλλη φυλάκη.

Η φυλάκη αυτή δεν ήταν πια δεσμοκτήριο, αλλά σωστός τάφος.

Η πόρτες του κελιού του Τρένκ ήσαν βαριές και χοντρές σαν επιτάξεις πλάκες. Τον τοίχο ούτε κανόνα δεν κ' μπορούσαν να τον τρυπήσουν. Φως δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου.

Ο Τρένκ βρισκόταν μέσα σ' αυτό τον τάφο, στο σκοτάδι και στην ύγρασία, δέσμιος. Τά δυό του πόδια ήσαν περασμένα σ' ένα χαλί, καρφωμένο στον τοίχο, και τά χέρια του σφιγμένα σε χειροπέδες.

Για να δείξη μάλιστα ο Φρειδερίκος στον Τρένκ ότι έπρεπε να θεωρη πια τον έαυτό του νεκρό, διάταξε να σκάφουν σε μια άκρη του κελιού του τον τάφο του, στον όποιο θα τον έθαβαν όταν θα πέθαινε απ' τα βάσανα της φυλάκισής! Τό όνομα του φυλακισμένου ήταν χαραγμένο στο σταυρό του τάφου αυτόν με χοντρά γράμματα, επάνω δε από τά γράμματα είχε σχεδιασθεί μια νεκροκεφαλή...

Τη φορά αυτή θα ήσαν τρέλλα σωστή και ή άλλη ιδέα της απόδρασής. Κι όμως ο Τρένκ άρχισε από την πρώτη κιόλας ημέρα να σκέπτεται πώς θα έδραπέτευε. Στην άκρη κατάφερε να σπάσει τις άνωσίδες του, χωρίς στην ηράκλεια δύναμη του. Μ' ένα μαχαίρι ύστερα που είχε κλέψει από έναν δεσμοφύλακα, έσπασε την κλειδαριά της πόρτας του κελιού του και τις κλειδαριές τριών ακόμα θυρών. Μά στον τέταρτη πόρτα το μαχαίρι του έγινε κομμάτια. Τη φορά αυτή ο καταπληκτικός Τρένκ έχασε το θάνατό του. 'Ατελείωτες, το μαυλό του θόλασε. Και με τό σπασίμως τον μαχαίρι άνοιξε, σαν τους άρχαίους Ρωμαίους, τις άρτηριές των χεριών και των ποδιών του και έκαλύφθηκε προμηνώντας τον θάνατο. 'Ωστόσο τό έντονο της άυτοσυνητήσως τόν άπέσπασε σε λίγο απ' τόν λήθαργο, στον όποιο είχε άρχεισε να πέφτη. Κι αποφάσισε να ζήση, να ζήση και να έλευθέρωθι. Πώς όμως; 'Οχυρούμενος άπολύοτατα μέσα στο κελί του κ' άνογώντας πόλεμο με τους δεσμοφύλακες του. 'Ετσι ή θα κινώσε ή θα πέθαινε μαχόμενος, σαν γενναίος στρατιώτης.

Σ' άλλο φύλλο θα ίδούμε τό τέλος της καταπληκτικής αυτής ίστορίας.